

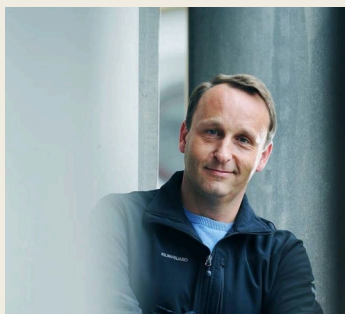
3. Spremljati mlade pri ustvarjanju prihodnosti v upanju

Simbol preference

Ustvariti in ohranjati odprt prostor mladim v družbi in Cerkvi je prispevek, ki ga apostolska dela Družbe Jezusove lahko dajo. Ta naj bi bila odprt prostor mladostne ustvarjalnosti, v katerem se daje priložnost srečanju z Bogom življenja, ki ga je Jezus razodel, in poglobitvi krščanske vere. Prostor, v katerem se promovira razločevanje poti, ki vodi k lastni sreči, prispevajoč k dobrobiti vsega človeštva.

Jezuitski kolegij v Ljubljani p. Damjan Ristić in Janez Gorenc

p. Damjan Ristić

Janez Gorenc

P. Damjan Ristić je ravnatelj Jezuitskega kolegija v Ljubljani, ki je kolegij za moške študente, poleg kolegija pa tam stanuje tudi nekaj študentov mednarodnih Erasmus programov. Kolegij ima tudi programe za zunanje študente, ki se jih tedensko udeležujejo. Kolegij z vsemi dejavnostmi želi podpirati ter razvijati študente v intelektualni in skupnostni razsežnosti, osebni in duhovni rasti ter v poslanstvu in služnji. Janez Gorenc, ki sodeluje s p. Damjanom, je t.i. jezuitski sholastik na dveletni praksi ali po jezuitsko

magisteriju, v času med zaključenim študijem filozofije in pričakovanjem študija teologije.

V Cerkvi na Slovenskem, kot tudi drugod, imamo ljudi različne potrebe glede na starost, status, interes. Zagotovo je, da nimajo vsi popolnoma enakih potreb, temveč, da obstajajo določene specifikke. Že med mladimi samimi opazimo različne potrebe, glede na starost ali interese. Nekaj podobnega je z drugimi starostnimi skupinami. To pa ne pomeni, da delo z različnimi starostnimi skupinami pomeni razdeljevanje skupnosti, pač pa le upoštevati specifikko ali posebnosti vsake. V Kolegiju v Ljubljani skušamo mladim nuditi čim boljše vsebine in pogoje za osebno in duhovno rast, ki je značilna za to obdobje. Izkaže se, da so potrebe dokaj velike. Glavni izziv je, kako nanje ustrezno odgovoriti. Delo z mladimi je zaznamovano z medgeneracijskim učenjem, kjer potrebujemo drug drugega. Jezuitski kolegij ima v okviru svoje ponudbe za mlade med drugim tudi študentsko rezidenco. Nekaj naših študentov torej stanuje tu pri nas, večina pa prihaja k nam iz mesta. S študenti ki živijo pri nas, je mogoče in potrebno delati na nekoliko bolj intenziven način. Ta vključuje, poleg akademsko intelektualnega življenja, še učenje življenja v skupnosti, soodgovornosti ter iskanje osebnega in skupnega poslanstva.

Spoznavni vikend za študente študentske rezidence

Za razliko od klasičnih študentskih domov, naša skupnost dela na sebi, a je hkrati odprta navzven. Zelo lepo sodelujemo tudi s katoliškimi študentskimi domovi, s katerimi se skupaj učimo, kako pristopati k potrebam in problematiki študentske pastorale.

Kot je bilo že rečeno, Kolegij je širši koncept od študentskega doma. Je v prvi vrsti vzgojno izobraževalna ustanova, del Zavoda sv. Ignacija, ki ima, tako kot Dom duhovnih vaj, svoje posebne programe, ki pa so namenjeni izrecno za delo z mladimi. Programi v Kolegiju se sooblikujejo s študenti, ki imajo ob tem možnost učenja spretnosti organizacije, komunikacije, nastopanja, razvoja vsebin in pa veliko prostora za refleksijo, molitev in razločevanje. Vsak od študentov je tudi osebno spremljan glede študija, pa tudi drugih življenjskih področij. Večji del Kolegija predstavljajo študenti, ki prihajajo k nam od zunaj. Velik poudarek pri nas je na delu s fanti in mlajšimi moškimi. Veliko damo tudi na duhovno vzgojo in na evangelizacijo s pomočjo umetnosti. Ena središčnih komponent našega delovanja in poslanstva je tudi zbiranje ob oltarju, pri molitvi in praznovanju. Naš Kolegij je po naravi mednaroden in dvojezičen. Zelo vzpodbujamo in cenimo medkulturno bogastvo, ki ga vsak od nas predstavlja.

Poleg rezidenčne skupnosti, o kateri smo nekaj že povedali, se pri nas tedensko zbira zelo številčna Skupina za mlade moške. Skupaj se učijo, kako v sodobnem času živeti krščanstvo kot odgovorni moški, bodoči možje. Za to skupino je značilna velika kolegialnost, povezanost, neprestan študij in molitev. Pri mladih, ki se ji pridružijo, se zelo hitro vidi napredek v zorenju in solidarnosti.

Pri nas se srečujeta tudi dve skupini Živih kamnov. Prva skupina, ki jo sestavljajo že bolj zreli člani, se tukaj zbira in formira že nekaj let, letos pa se je ustanovila tudi nova skupina, ki jo sestavljajo študentke. Značilnost Živih kamnov je vstopati v molitveno življenje preko ignacijanske duhovnosti, graditi skupnost in odkrivati poslanstvo s pomočjo študija in oznanjevanja. Skupina poleg tega črpa iz kulturno umetniškega sakralnega zaklada.

Kolegij dosega še večje število mladih, ki niso nujno tako tesno povezani z inštitucijo, s pomočjo javnih akademsko umetniških prireditev. Precej uveljavljena je Večerna akademija, kamor prihajajo kvalitetni predavatelji, ki mladim pomagajo, da se na strokoven in akademski način soočajo z za njih aktualnimi temami. Na ta način spodbujamo poglobljeno ukvarjanje z različnimi tematikami, da bi ne

sledili trendom, ki se z informacijo ukvarjajo zgolj bežno in površno. Letos koordinacijo in vodstvo Večernih akademij vodi Peter Černe, ki je sicer tudi naš rezidenčni študent.

Večerna akademija

Da bi nagovorili še širši krog mladih, pa tudi ne tako mladih, smo letos začeli s produkcijo dveh podcastov. Prvi se imenuje Tangenta, ki se ukvarja z aktualnimi temami z različnih področij. Podcast pripravljata in vodita, z občasnimi gosti Janez Gorenc DJ in Peter Černe, asistent in vsebinski sodelavec. Drugi podcast ima za cilj izobraziti poslušalce glede Svetega pisma in jih spodbuditi k branju ter študiju le tega. Imenuje se PismoUk. Skupaj ga pripravljata jezuita Janez Gorenc in p. Damjan Ristić, ravnatelj Kolegija.

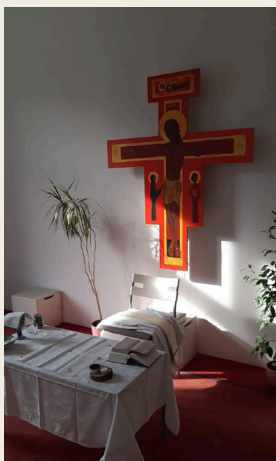
Snemanje podcastov

Kolegij daje prostor tudi glasbenim skupinam v za to namenjenem glasbenem studiu in pri mašah. Spodbujamo produkcijo kvalitetne krščanske in drugačne glasbe. Znotraj kolegija obstaja (trenutno sicer v mirovanju), tudi Glasbena kapela, ki ima za poslanstvo poustvarjanje klasične vokalo-instrumentalne glasbe. Kapela je zelo uspešno delovala prvo leto kolegija. Upamo, da nam ponovno uspe najti

moči, predvsem pa sredstva za njeno delovanje.

Pri Sv. Jožefu se že štirinajsto leto zbira angleško govoreča skupnost, ki so jo začeli Erazmus študenti. Od takrat je postal Sv. Jožef zbirališče katoliških in drugih krščanskih študentov, ki vsako leto oblikujejo vsaj eno študentsko skupino in pa pevski zbor. Delo z Erazmus študenti predstavlja možnost za tiste, ki res iščejo in ohranjajo vero, da to počnejo na zelo intenziven način. Znotraj EML (English Mass in Ljubljana) in drugimi kolegijci (tisti, ki so od zunaj povezani s kolegijem in občasno prihajajo sem) se letno organizirajo ignacijanske duhovne vaje v tišini, ki na zelo globok način povežejo tiste, ki se jih udeležijo.

Znotraj kolegija je tri leta delovala tudi skupina imenovana Razločevalci. Ta je namenjena fantom na prehodu med študijem in življenjsko odločitvijo. Ob ignacijanskih duhovnih vajah eno leto skupaj zorijo v veri in molitvi, da bi lahko bolj spoznali Gospoda in na ta način prišli bližje odgovoru in odločitvi, ki jo iščejo.

Kapela v študentski rezidenci

V kolegiju smo vedno veseli bivših študentov (alumnov), ki pridejo in za krajši čas bivajo med nami. To je dobro znamenja, da so se in se še vedno med nami dobro počutili. Jezuiti, ki živimo in delamo pri Sv. Jožefu, na ta način dobimo potrditev, da smo na pravi poti.

Študenti so sami izdelali grb in izbrali geslo Kolegija, ki ga želijo videti kot nadaljevanje tradicije starega ljubljanskega kolegija. Geslo pravi: Semper Colligare! Se pravi Vedno

povezovati. Zdi se, da so dobro razumeli in izrazili duha tega, za kar se tukaj skupaj trudimo.

Jezuiti imamo v tem obdobju štiri preference pri svojem delu in tretja izmed njih je Hoditi z mladimi. Res, z mladimi ni mogoče delati, če zares nisi z njimi, če jih ne pustiš blizu z vsemi njihovimi upi, stiskami in talenti. V Kolegiju se trudimo, in zdi se, da kar uspešno, da to postaja naša vsakodnevna stvarnost. Oba, Janez in Damjan sva v tolažbi glede dela v Kolegiju in vidiva veliko, veliko možnosti za to, da to delo še poglobimo in razširimo, ob vse večjem sodelovanju z ostalimi jezuiti iz Slovenije in drugod.

Študent Jonathan Rebetz

Jonathan Rebetz

Jonathan Rebetz biva v Jezuitskem kolegiju in je študent 5. letnika oz. magisterija angleščine in francoščine.

Velika prednost pred pravzaprav vsemi drugimi študentskimi domovi, ki jih poznam, je osebni pristop do stanovanca. V Jezuitskem kolegiju je študentov malo, pozornost, ki jo dobi vsak izmed njih, pa velika. Takšno spremljanje, ki spominja na budno, a nevsiljivo starševsko oko, je zelo dragoceno in v Sloveniji edinstveno.

Sem študent na Filozofski fakulteti, kjer je skepticizem do vsakršnega organiziranega verovanja velik. Študentje imajo zelo liberalne poglede, s katerimi se sicer velikokrat strinjам, toda moji sošolci zmotno mislijo, da so ti nezdržljivi z vero v presežno. V mladostni zagnanosti pri postavljanju novega, bolj poštenega sveta mladi namreč pogosto (zmotno!) mislimo, da je treba odpraviti vse staro ... Po drugi strani pa krščanski mladini včasih manjka kritično sito. Vse, kar njihov vaški župnik reče pri nedeljski pridigi, ni

suho zlato. Čeprav je Cerkev kot občestvo nezmotljiva, posamezniki znotraj nje nismo; in tega se je treba zavedati.

Četrtkove sv. maše

Pred kratkim sem prebral nekaj, kar bom zaradi nezanesljivega spomina verjetno zelo grobo parafraziral. Kristus je trenutek, ko se besedi Bog in ljubezen začne uporabljati v istem stavku. To ni definicija, je pa Kristusa zelo težko na kratko definirati, zato se bom s tem zadovoljil. Verjetno je danes že kliše, če človek v težavni situaciji pomisli, kaj bi naredil Jezus. Ampak ko se trudimo, da si v negotovosti vedno zastavimo to vprašanje, potem puščamo možnost, da nam Kristus spregovori. On pa nikakor ne more biti kliše.

Razločevanje je zelo humanistična metoda. Z njim lahko odklenemo pravo pot, rabimo pa ne drugega ključa kot poglobljeno misel in malo meditacije. Duhovnost ni vsa neoprijemljiva in meglena. Velikokrat je lahko tudi zelo praktična, o čemer priča ta postopek. Prav je, da se v dvomih zatekamo k Bogu, ampak potrebnega je tudi malo razuma, da prav interpretiramo, kaj nam (bodisi s pomočjo Svetega pisma bodisi kako drugače) želi sporočiti.

Menim, da je Zavod sv. Ignacija, še posebej pa Jezuitski kolegij, Cerkvena ustanova, kakršnih bi morale biti po svetu več. Inovativno je odprta navzven, ne tradicionalno zaprta navznoter, in tako lahko koristi veliko širše. Čas obzidanih samostanov je mimo; zaradi globalizacije in tehnološkega napredka smo lahko danes povezani bolj kot kdaj koli prej, zato je napočil trenutek za globalno krščansko skupnost.

Najbolj mi bodo ostale v spominu večerje z jezuiti. Nekajkrat na leto se skupnosti iz obeh polovic stavbe združita in takrat se delijo zgodbe, izkušnje, nasveti, nenazadnje pa

tudi dobra hrana. Veliko je smeha in glasbe in - se sme to povedati? - vina. Posledično si v hiši nihče ni tujec, zato je vzdušje toliko bolj toplo in prijazno.

Večerja študentov z jezuitsko skupnostjo

Župnija Ljubljana Dravlje

P. Egon Hriberšek

p. Egon Hriberšek

P. Egon Hriberšek je kaplan v župniji Ljubljana-Dravlje.

Na župnijo Dravlje sem prišel septembra leta 2017. Prvo leto sem kot diakon pripravljaj birmance na prejem zakramenta svete birme. Bila je lepa skupina, ki jo je že dve leti vodila s. Iva, redovnica skupnosti Frančiškanke Marijine misijonarke. Na začetku mi ni bilo lahko, saj nisem poznal mladih, oni pa ne mene. Videl sem, da je težko vzpostaviti odnos z mladimi v enem pastoralnem letu. Mladi morajo začutiti, da ti lahko zaupajo, da se lahko odprejo, za kar je potrebno vsaj neko daljše obdobje. Pomembno je biti z njimi, pa ne samo pri verouku, tisto eno uro, ampak z njimi preživeti tudi kakšen vikend. Tisto leto sem prevzel tudi vodenje ministrantske skupine in poučeval verouk učence šestega razreda.

Sedaj sem že tretje leto kaplan in lahko rečem, da je duhovniška pot lepa. Delo z mladimi, ali, če se izrazim drugače, hoja skupaj z njimi pri iskanju Gospoda in njegove volje, je nekaj čudovitega. Pri hoji z mladimi sem najbolj vesel, kadar vidim, da se spoštujejo, da se imajo radi med seboj, da se sprejemajo oz. ko vidim, da se skupina poveže, da se je zgradilo neko občestvo, skratka, da so radi skupaj.

V spomin mi prihajajo ministrantske počitnice na otoku Murterju, še posebej en dogodek: Bili smo na plaži pod borovci. V nekem trenutku so se ministranti začeli skupaj igrati; vsi, brez izjeme, od starejših do mlajših. Dihali so kot ena ekipa. To je to, česar si želim pri vsaki skupini - da bi bili vsi eno; naj gre za prvoobhajance, birmance,

mladinsko skupino, ministrante. Podobno pravi Jezus v svoji velikoduhovniški molitvi: »Da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju«. (Jn 17,21a) Mislim, da je najpomembnejše, da so mladi povezani med seboj, da začutijo drug drugega, da se gradi občestvo, da ne delajo razlik v odnosih, da se čuti vsak sprejet, da se čuti ljubljenegega, varnega. Če skupina deluje kot eno, mladi radi prihajajo skupaj, ker se dobro počutijo. Pridejo v varno okolje, kjer čutijo, da so slišani, sprejeti takšni, kakršni so.

Delo z mladimi - tukaj mislim predvsem na najstnike do 2. letnika srednje šole, s katerimi imam največ stika - je na dolgi rok. Z njimi je potrebno nekaj skupaj preživeti. Z njimi je potrebno skupaj preživeti kar nekaj časa; celo več let. Potrebno je poznati vsakega osebno in ne siliti vanj, ampak biti odprt, če pristopi do tebe. Biti z njimi in jih imeti radi je največ, kar jim duhovniki lahko damo. Mladi mi pomenijo veselje. Ko se srečamo, mi srce kar zaigra. Vesel sem, ko jih vidim, ko čutim, da jih imam rad in jim želim dobro. Iz tega potem izhaja vse drugo - pomagati mladim, da najdejo Boga, se srečajo z Njim, mu zaupajo, živijo polno življenje. Kaj mladi pričakujejo od voditelja jezuita? Da jim da neko trdnost, oporo, varnost. Da je reden, navzoč na srečanjih. Skratka, da je z njimi, da z njimi skupaj preživlja čas, da je prisoten in da jih ima rad. Da je tisti, na katerega se lahko obrnejo, ko so v stiski, ko potrebujejo pomoč. Da kot odrasel vodi skupino.

Verouk obiskujejo tudi mladi, ki nimajo veliko stika s krščanstvom. Mislim, da jih najbolj pritegne prejem zakramentov in prijaznost. Mislim na katehete, na njihov sproščen način dela, na sprejemanje vsakega veroučenca, da se ne dela razlik med njimi. Imajo priložnost, da se vključijo v župnijo na raznih področjih: animatorji, jasličarji, pevski zbor, skavti, čiščenje okolice... Morda se v teh dejavnostih najdejo, se jih kaj dotakne in zato kasneje po prejemu zakramenta svete birme tudi ostanejo na župniji.

Na župniji je kar nekaj rednih letnih dogodkov: npr. miklavževanje, pustovanje, izdelovanje butaric in adventnih venčkov. Ti dogodki so posebna izkušnja župnije, kjer ljudje lahko začutijo, da je tukaj nekaj več, da je tu občest-

vo. Na te dogodke pridejo poleg faranov tudi bolj oddaljeni mladi in odrasli.

Veliko priložnost za duhovni razvoj mladih vidim prav v ignacijanskih duhovnih vajah, ki so prilagojene mladim, preko katerih se jih lahko postopoma uvaja v osebni odnos z Jezusom. Na to jih pripravljam pri verouku, kjer dajem velik poudarek na molitvi. Gledam na to, da ni kar nekaj, ampak je dovolj dolga, da se lahko umirijo in doživijo nekaj globljega. Mislim, da se glede duhovnih vaj največ lahko stori na skupnih vikendih, ko je več časa, ki ga lahko mladi posvetijo molitvi in razmišljanju. Če bi mogel, bi mlade še bolj pogosto peljal na duhovni odmik za nekaj dni in bil na ta način še bolj prisoten z njimi. Poskušal bi jim omogočiti, da doživijo bližino Boga.

Kakšna je podpora staršev v delu z mladimi? Družina je prva, ki otrokom posreduje vero. Starši so tisti, ki lahko največ naredijo za to, da bo njihov otrok veren, da bo imel osebni odnos z Gospodom. Če doma skupaj moli cela družina, da ima otrok izkušnjo skupne molitve očeta in matere, je velika verjetnost, da bo imel tudi osebni odnos z Bogom, da bo spoštljiv do Boga in da bo tudi kasneje molil. Če je pa vsaj eden od staršev nenaklonjen veri, lahko zbudi pri otroku nespoštovanje do vere. Otroku tedaj vere ne vzame več zares. Če staršem vera veliko pomeni, bo tudi otroku. Vsak verni starš se trudi po svojih močeh, da bi otrokom približal vero. Želi si, da bi otrok obiskoval vsaj sv. mašo, želi si da bi ostal del cerkvenega občestva.

Ena mojih lepih izkušenj podpore staršev pri delu z mladimi je, ko sem na letošnje ministrantske počitnice na Murt-erju povabil enega od očetov, kot pomoč pri delu. To je bila zelo dobra izkušnja tako zame, kot tudi za mlade. Starši tudi podpirajo razne dejavnosti, ki so na župniji, da lahko mladi s svojimi talenti sodelujejo pri njih.

Mladim lahko tudi veliko zaupamo, skladno s tem, kolikor jih poznamo in oni nas. Z vzajemnim spoznavanjem raste medsebojno zaupanje. Na tej osnovi lahko npr. prosiš mladinsko skupino za sodelovanje med mašo s petjem in da sami poskrbijo za vse: izberejo pesmi, organizirajo vaje in potem stvar izpeljejo do konca. To je nekaj lepega tako

zanje, da rastejo v samozavesti, kot tudi za njihove starše ter župljane ki prisostvujejo maši. Če jih resnično poznaš in jim lahko zaupaš, je to nekaj čudovitega, saj verjameš vanje. Preko zaupanja odgovorne naloge postajajo samozavestni, odgovorni, vedno bolj odrasli, hkrati pa se učijo tudi zaupanja drugim.

p. Egon z mladimi

Kaj je jezuitskega v draveljski župniji pri delu z mladimi? Mislim, da predvsem osebni odnos z njimi, da jim damo prostor ustvarjanja, jim zaupamo, jim damo svobodo: da nismo le mi duhovniki tisti, ki moramo imeti vse pod kontrolo in vedeti za vse, kaj se dogaja, temveč, da zaupamo, da lahko tudi sami, brez nas, peljejo stvari naprej. Kot jezuit in duhovnik skušam mladim pomagati tudi do osebnega odnosa z Gospodom, da doživijo Jezusa v svojem srcu, ne pa, da morajo samo nekaj vedeti o njem. To duše ne nahrani. Potrebno je imeti izkušnjo Boga, izkušnjo pogovora z Njim, molitev. V večini primerov molitev zaključim s podelitvijo; npr. spomnimo se na kakšen lep dogodek v dnevu, za katerega smo Bogu hvaležni in ga podelimo z drugimi ali pa preberemo nedeljski evangelij in mladi podelijo, kaj želi Jezus sporočiti po tem odlomku. Potem jih vzpodbujam k vsakodnevni molitvi, da bi postala redna.

Na srečanjih mladinske skupine imamo tedensko podelitev. Mladi povedo, kako so preživeli teden, kako je bilo v šoli, kaj so delali v prostem času in kako je z duhovnim življenjem. To je lep trenutek delitve samega sebe drugim. Spodbujam jih tudi k molitvi eksamna, refleksiji dneva. Potem razločujemo skupaj o poteku srečanja. Ob koncu leta pogledamo nazaj in ovrednotimo dogajanje čez celo leto, kako je bilo, ter vidimo, kaj bi bilo dobro obdržati in

kaj spremeniti ali dodati.

Če povzamem: Mladim je potrebno dati prostor, jim zaupati, da lahko sami kaj ustvarijo. Ob vsem tem pa jim je potrebno biti ob strani in skupaj iskati Boga, poglobljati vero. Tako bomo dobili odgovorne kristjane, ki bodo vero posredovali naprej v svoje družine, potem pa tudi širše. Najbolj pomembno od vsega pri delu z mladimi pa je, da jih imaš enostavno rad.

Katja in Teja

Katja je vodja animatorjev in katehistinja v Dravljah, Teja pa je sovoditeljica pri animatorjih, bila pa je nekaj časa tudi katehistinja.

Katja

Teja

Kaj vaju je kot mladi pritegnilo v župnijo Dravlje in zakaj sta se tako aktivno vključili v delo tukaj?

Teja

Svojo pot aktivne vključenosti v župniji Dravlje sem začela po prejemu zakramenta svete birmе. Šele takrat sem skoraj po naključju izvedela, katere skupine delujejo v naši župniji in se kljub temu, da sem pred birmo trdno vztrajala pri odločitvi, da se po končani birmi v župnijo ne bom več vrnila, pridružila ekipi animatorjev. Izvedela sem namreč, da je to ekipa, ki skrbi za organizacijo dogodkov za otroke, in glede na to, da me je delo z otroki veselilo že takrat, sem svojo odločitev o vključenosti v župnijo spremenila.

Teja z otroki

Ob vključitvi v skupino animatorjev sem začutila njihovo močno povezanost ter željo za doseganje skupnih ciljev. Po nekaj dogodkih, ki smo jih pripravili s skupnimi močmi, sem se z njimi povezala tudi jaz, kar je mojemu sodelovanju v župniji prineslo še dodatno veselje. Mladi, sploh v obdobju najstništva, to potrebujemo. Potrebujemo občutek pripadnosti in sprejetosti v skupini naših vrstnikov, potrebujemo nekoga, ki razmišlja podobno kot razmišljamo mi. Vse to in še več je meni takrat nudilo animatorstvo. Prijateljske vezi, želja po novih izkušnjah in delitvi ter dograjevanju mojih talentov pa so me spodbudili še k temu, da sem se nato priključila še nekaterim ostalim skupinam in ob tem vedno bolj izoblikovala in dograjevala tudi svoj osebni odnos do vere, ki sem ga do takrat malce zapostavljala.

Skupina animatorjev z župnikom p. Primožem Jakopom

Katja

Sama sem v župniji Dravlje začela sodelovati, ker so birmanski animatorji potrebovali pomoč in sem se z veseljem odzvala vabilu, da pomagam. Od tiste duhovne obnove dalje sem še z večjim veseljem nadaljevala delo tudi drugod v župniji. Tam sem namreč videla, kako živa je mladinska skupnost, kako dobro se razumejo in kako uživajo v svojem delu z birmanci. Bili so povezani in kot skupina močni, vsi pa tam z namenom, da birmance naučijo, kakšno je življenje v župniji zares. Začutila sem, kako izpolnjujoče in navdihujoče je delo v župniji in si mislila: tako bi tudi jaz rada prispevala svoje talente. Od takrat naprej moja ljubezen do dela v župniji samo še raste.

Katja pri dogodku izdelovanja butaric z župljani

Mogoče vama je v spoznavanju Jezusa Kristusa oz. krščanstva pomagala tudi jezuitska duhovnost in pristop? V čem je drugačen, kot bi pričakovali, tako na splošno?

Katja

Jaz vedno pravim, da je pri jezuitih kot doma; sproščeno in varno okolje. Vedno se počutiš sprejet, vsakič znova pridobivaš znanje preko njihove modre misli in včasih tudi odgovorov na težka vprašanja, ki poglobijo tvoje razumevanje vere.

Jezuiti so mi pomagali razumeti in vzljubiti delo v župniji, ker so me, prvič, tako lepo sprejeli, drugič pa, ker mi na vsakem mojem koraku pomagajo pri reševanju težav, osebnih in animatorskih, podpirajo vse moje ideje in na splošno lajšajo moje življenje s pričevanjem, kako lahko je živeti, če nosiš v sebi Božjo ljubezen.

Ekipe jezuitov na župniji Dravlje: p. Albert, p. Egon in p. Primož

Pri oblikovanju mojega odnosa z Gospodom, sta mi vsekakor pomagala tudi jezuitska duhovnost in pristop, saj se v župnijo tako zgodaj ne bi tako zelo vključila, če ne bi spoznala kako dobro se jezuitski duhovniki znajo približati ljudem s svojo preprostostjo, s svojimi nagovori ali pa s čisto spontanimi pogovori o življenju. Kako lepo je, ko vidiš, da se duhovnik želi približati mladim, v mladih pridobiti zaupanje in jim hkrati na enostaven, za njih oprijemljiv ter učinkovit način približati vero – in prav to je tisto, kar sama velikokrat opažam pri jezuitskih duhovnikih; željo in voljo za delo z mladimi.

Kaj vaju žene v pastoralno ustvarjalnost pri delu z mladimi (animatorji itd.)?

Teja

Sedaj me v pastoralno delo z mladimi žene predvsem želja mladim približati vero, jim nuditi občutek pripadnosti,

sprejetosti in pomoč, kadar jo potrebujejo. Poleg tega si želim, da bi mladi, s katerimi sodelujemo, vse to ponotranjili in tudi oni to nudili mlajšim generacijam. Želim si, da bi mladi začutili, kako pomembno mesto v njihovem življenju ima Bog in kako pomembno je, da v svojem življenju naredijo prostor tudi zanj.

Katja in Teja v krogu mladih

Katja

Žene nas, bi rekla, močna skupnost, povezanost in pa občutek, da prispevaš svoj čas, svoje talente za druge, za nekaj dobrega in izpopolnjuješ svoj temeljni namen, kar pomeni, da širiš dobroto in Božjo ljubezen do drugih. Mene osebno žene želja po izboljševanju tega, kako drugim predstaviti vero z lastnim zgledom, jim dati razumeti, kaj pomeni delati za druge brez plačila, kaj pomeni širiti dobroto in biti hvaležen za vse Božje stvarstvo. Žene me tudi želja po tem, da bi prispevala k izboljšanju podobe življenja župnijske skupnosti, da bi župnija izgledala bolj živa in sproščena ter privlačna ravno za mlade.

Foto 19: Katja v pogovoru

Kako vidita mlade današnjega časa (vajine vrstnike in tudi mlajše) v odnosu do krščanstva in življenja nasploh; kaj so njihovi najpogostejši cilji, kakšno mesto ima duhovno življenje?

Katja

Se mi zdi, da mladi na sploh želijo pridobiti čim več informacij in izkušenj za življenje, toda ne vedo kje točno bi to lahko dobili in kako. Se mi zdi, da imajo premalo vodstva na poti skozi življenje in preveč potiskanja v stvari, za katere drugi mislijo, da so dobre zanje. Tako mladi potujejo skozi življenje v iskanju tiste prave sreče, za katero mislijo, da jih čaka tam na koncu, kot pravijo vsi okoli njih.

Mladi se premalo zavedajo, kako zaupanje v Boga lahko olajša naše življenje, kako dober je občutek, ko veš, da se lahko zaneseš nanj z vsemi svojimi željami in skrbmi. Ne razumejo, kako močan je občutek, ko nekomu pomagaš iz dna srca in sprejmeš njegovo iskreno zahvalo. Se mi zdi, da ravno zato, ker jih želje drugih prehitujejo, mislijo samo nase in na svojo srečo. Pri animatorjih, se pravi mladini, ki že sodeluje v župniji, pa opažam, da jim osebna vera veliko pomeni, kar se vidi po tem, da se na Boga obrnejo v vsaki situaciji, pa naj bo vesela ali težka. Vidim, da jim skupnost pri tem pomaga, jih spodbuja, da Boga lažje sprejemajo in se poglobljajo v svojo lastno vero. Čeprav imajo nekateri vero na stranskem tiru, jo tukaj med nami prebudijo, jo začutijo preko dela z drugimi. Ko enkrat začutiš, kako Sveti Duh deluje preko tebe, pa vero težko postaviš kam na stran. Delo v župniji se mi zdi pomembno ravno zato, da lahko mlade sprejmemo in jih naučimo slediti Jezusu po njegovem zgledu. Pokažemo jim, kaj je pravi namen v našem življenju, da bi jim to življenje tako olajšali, da bi postalo polno tiste prave sreče že med hojo skozenj.

Teja

Mladi se po končani birmi od župnije velikokrat oddaljijo. To se zgodi predvsem tistim, ki v župniji ne čutijo občutka pripadnosti in povezanosti. Tisti, ki jih oz. nas moč Svetega Duha zadrži v župniji, pa ponavadi v tem obdobju začnemo močneje poglobljati svojo vero in tako oblikovati svoj osebni odnos z Bogom. Na tej točki mladim pomagajo različne dejavnosti v župniji, preko katerih lažje začutijo moč darov Svetega Duha, ki delujejo tudi iz njih samih. Med drugim se naučijo sodelovanja ter uporabe svojih talentov tako, da s tem delajo dobro tudi za druge. Vse to jim lahko pomaga pri oblikovanju ciljev in kasnejšem oblikovanju svoje življenjske poti.

Kaj si želita pri mladih še posebej spodbujati, kaj želita doseči z vzgojo, delom, prijateljskimi odnosi?

Teja

Želim si, da bi se mladi v župniji dobro počutili, z veseljem delali za skupnost, zaupali vase in v to, da zmorejo vse v Njem, ki jim daje moč! (Flp 4, 13)

Katja

Kot voditeljica animatorjev želim pri mladih vzpodbuditi željo do dela za druge, da bi ta dela dobrote opravljali z veseljem, da bi jim bila dobrotljivost in zaupanje v Boga na prvem mestu. Želim si, da bi videli Božjo ljubezen pri delu za druge; kako ti ta napolni srce. Želim si, da bi videli Boga kot prijatelja, največjega zaupnika in Očeta. Tako bodo lahko to, kar vidijo in čutijo od mene, nesli v svet in bili zgled Božje ljubezni, kamorkoli jih bo življenje odneslo. Kot katehistinja pa želim otrokom približati vero, jo pokazati v taki luči, da bo razumljiva in dostopna, pokazati jim želim, kako nam zaupanje v Boga lahko pomaga skozi vse naše življenje in kako božja ljubezen deluje preko nas, ko pomagamo drugim. Glede na reklo »na mladih svet stoji«, se spodobi, da jim že v mladih letih pomagamo začutiti Božjo ljubezen.

Osebni zgled je najboljše učenje

Povezanost in sodelovanje v skupini

Župnija sv. Mihael – Radlje p. Jože Poljanšek

p. Jože Poljanšek

P. Jože Poljanšek je trenutno župnik župnije Sv. Mihaela v Radljah ob Dravi. Je umetniška duša in med drugim pri delu z mladimi nadaljuje staro jezuitsko tradicijo dramskega uprizorjanja, ki ga kombinira z oblikovanjem rekvizitov, slikanjem scene ter glasbeno spremljavo. Povabili smo ga k razmišljanju o mladinski pastorali skozi oči umetniške ustvarjalnosti.

Pravkar sem si ogledal del filma "Jezuiti se vračajo", ki je bil posnet leta 1990, se pravi pred tridesetimi leti. Večkrat se pojavim v tem filmu in na začetku se še nisem prepoznal, tako mlad sem še bil. Bilo je obdobje študija filozofije. Stanoval sem v jezuitski skupnosti v Dravljah. Sicer sem že med noviciatom v Mariboru, in potem še v Ljubljani v Dravljah ter v župniji sv. Jakoba, začel ponovno odkrivati svoj dar ustvarjalnosti, ki se je izražala v tem času posebej v slikanju in dramskih predstavah.

Slikarska razstava p. Jožeta v Dravljah

Pravim ponovno, ker sem veliko ustvarjal že v mojih otroških letih, ko sem se po šoli potepal. Iz noviciata se

spomnim posebej božične igre o nastanku pesmi Sveta noč, ko sem bil povabljen, da odigram vlogo Jožefa Mora, ki je napisal besedilo za to pesem. Kako sem se vživel v to vlogo. Še mene je ganilo. Rad sem pripravljaval miklavževanja, postavljaj jaslice, kasneje kot kaplan pa ustvarjal na različne načine skupaj z otroki in mladimi. Koliko predstav smo odigrali. Še posebej moje kaplansko obdobje v župniji sv. Magdalene je bilo v šestih letih zapolnjeno z nenehnim ustvarjanjem. Otroci in mladi radi nastopajo v dramskih igrah. Vedno so se našli izraziti talenti. Ob pripravi dramskega besedila sem pripravljaj kostume, kulise itd.

Preizkus baročnega kostuma

Vrh dramskega delovanja z različnimi osebami ali skupinami pa sem doživel z uprizoritvijo Jezusovega trpljenja. Kadarkoli smo pripravljali Jezusov pasijon, je ta predstava nagovorila tako starejše kot tudi mlajše. Veliko sem delal na kostumih in kulisah in k besedilu dodajal tudi glasbo. Za dobro izvedbo odrske predstave so najbolj pomembni ključni igralci, najbolj talentirani. Le ti imajo sposobnost, da se dobro vživijo v svojo vlogo in jo tudi najbolje odigrajo.

Kristusov pasijon

*Kristusov
pasijon*

*Kristusov
pasijon*

Razvijanje glasbenih darov in sodelovanje otrok pri liturgiji

Sedaj v župniji v Radljah ob Dravi v precejšnji meri pogrešam tovrstno delo. Otrok imamo veliko in bi lahko z njimi ustvarjal dramske predstave. A tako kot pred tem, ko sem bil dve leti v Dravljah kot tudi sedaj tukaj, se sprašujem: za koga naj pripravljamo predstave? Starejše v cerkvi zanima le maša, ko pa povabiš k predstavi mlajše generacije, pa pridejo na predstavo le svojci nastopajočih. V Ljubljani v Dravljah smo zajeli množico z dramsko skupino in ostalimi le ob miklavževanju, ob polnočnici in ko smo na Cvetno nedeljo pripravili Jezusov pasijon. Torej, lepo je, če z igro lahko nagovoriš ali razveseliš več ljudi. Sicer pa imam, kljub vsemu, tukaj v župniji na skrbi dramske uprizoritve oratorijske zgodbe v času Oratorija.

Kakorkoli že, ta prostor je še vedno odprt in daje priložnost mladim, da se izrazijo, da se prepoznajo v svojih darovih. Prav gotovo je uprizoritev dramskih predstav ena od močnih priložnosti za srečanje z globino svojega srca, za srečanje z Bogom.